

Mesajul
tovarășului Nicolae Ceaușescu
adresat
colectivului Teatrului Național din Iași
cu prilejul sărbătoririi a 160 de ani
de la primul spectacol în limba română

Dragi tovarăși,

Aniversarea a 160 de ani de la primul spectacol de teatru în limba română, care a avut loc la Iași, îmi oferă plăcuta ocazie de a vă adresa dumneavoastră, slujitorilor scenei ieșene, tuturor oamenilor de teatru din țara noastră, cele mai calde felicitări și urări de noi succese în activitatea consacrată dezvoltării artei teatrale românești, înfloririi culturii noastre noi, socialiste.

Prin piesele prezentate în cei 160 de ani de activitate, teatrul din Iași a adus o contribuție de seamă la deșteptarea conștiinței naționale, la afirmarea nobilelor idei de unitate națională, libertate și independență, care au însuflețit lupta poporului nostru, la cultivarea înaltelor valori umaniste și progresiste ale spiritualității românești. În anii de după eliberarea țării, teatrul a participat și participă activ la înfăptuirea politicii partidului, de dezvoltare a artei și culturii socialiste, de îmbogățire și lărgire a orizontului de cunoștințe al oamenilor muncii, de educarea lor patriotică, revoluționară, în spiritul mărețelor idealuri ale socialismului și comunismului.

Aniversarea teatrului dumneavoastră are loc în condițiile cînd hotărîrile Congresului educației politice și al culturii socialiste, precum și Programul de măsuri în domeniul ideologic, adoptat de recenta plenară a C.C. al P.C.R., au deschis noi orizonturi și perspective în fața oamenilor de artă și cultură, au chemat întregul popor la o muncă intensă, consacrată îmbogățirii cu noi valori a patrimoniului național, educării și formării omului nou, înaintat, al societății noastre, promovării largi, în întreaga viață socială, a normelor și principiilor eticii și echității socialiste.

Sînt convins, dragi tovarăși, că bilanțul pe care-l faceți cu prilejul acestei aniversări va constitui un imbold de a acționa și mai hotărît și de a contribui într-o măsură și mai importantă la transpunerea cu succes în viață a Programului ideologic al partidului, de a vă mobiliza și mai puternic forțele în vederea realizării unor spectacole de înaltă valoare, care să insuflă oamenilor muncii puternice sentimente patriotice, militante, să le stimuleze tot mai mult eforturile în lupta pentru edificarea societății socialiste multilateral dezvoltate, pentru făurirea unei vieți libere și fericite pe pămîntul României.

Acționînd în acest spirit, continuînd și dezvoltînd tradițiile progresiste, patriotice ale teatrului românesc, punîndu-vă talentul și forța de creație în slujba educării maselor, a îmbogățirii vieții lor spirituale, vă veți face datoria cetățenească față de patria noastră socialistă, față de cauza progresului și înfloririi poporului. Sînt încredințat că în cadrul Festivalului național „Cîntarea României” — care a cuprins, practic, întreaga țară — vă veți strădui să încununați cu noi și frumoase realizări activitatea de pînă acum.

Cu această convingere, doresc să vă urez dumneavoastră, colectivului Teatrului Național din Iași, și tuturor oamenilor de teatru din țara noastră succese și satisfacții tot mai mari în munca nobilă căreia v-ați consacrat, noi realizări pe tărîmul culturii și artei noastre socialiste, multă sănătate și fericire.

La 160 de ani de teatru românesc

Lecția unui jubileu

În miezul fierbinte al manifestărilor artistice și culturale ce se desfășoară pe tot cuprinsul țării și în toate sectoarele de activitate productivă, creatoare, sub semnul entuziasmului închinat „Cîntării României”, un moment de înălțare sufletească deosebită a încălzit, în pragul de iarnă al acestei luni a sfîrșitului de an, eugetele oamenilor de artă și iubitorilor acesteia: aniversarea sărbătorească, la Iași, a celei dintîi rostiri de cuvinte românești pe o scenă de teatru. Au trecut de atunci — de la îndrăzneța experiență a lui Asachi — o sută șaiszeci de ani. Ceea ce apărea îndrăzneț în saloanele hatmanului Costachi Ghica (unde tînărul poet și inginer amenajase, cu rudimentele vremii și ale improvizăției, podiumul, decorul, cortina, jocul „înfăptșării” lui) era mai puțin caracterul insolit al experienței, cît caracterul ei demonstrativ. Și, pentru cei ce știau să înțeleagă, substratul ei profund și militant patriotic. Cu aparent inocentele replici ale unei pastorale, adaptată și interpretată în limba țării, de „actori” „învăseți” în veșmintele cîmpenești ale țării, poeticul și artisticul nu numai că încetaseră să fie apanajul exclusiv al graiurilor și culturilor de prestigiu, străine, pentru a da relief și sensibilității și graiului vorbit de și în popor, dar dobîndiseră, în perspectivă, pentru demnitatea acestui popor și pentru destinele lui, funcția unui instrument de persuasiune și de luptă politică. Acest instrument, al cuvîntului poetic lansat, ca de